

פרשת בהעלותך – אין ייאוש בעולם

בפרשה מסופר על אנשים שהיו טמאים בי"ד בניסן ולכן לא יכלו להקריב את קורבן הפסח. אותם אנשים באו בטענה למשה מדוע נגרע חלקם מהקרבנות קורבן פסח. משה שאל את ה', ותשובתו הייתה שהם יקריבו ת קורבן פסח בי"ד באייר.

מי היו אותם טמאים?

במסכת סוכה (כה.) אמר רבי יצחק שהם היו אנשים שעסקו בקבורתו של מת מצווה שלא היו לו קרובי משפחה שיטפלו בקבורתו.

אם זו הסיבה שהם לא הקריבו קורבן פסח, לא מובנת טענתם מדוע הם לא יכולים להקריב קורבן פסח, שהרי העוסק במצווה פטור ממצווה, והם עסקו במצווה חשובה של קבורת מת מצווה?

התשובה על כך בדברי המהר"ל (תפארת ישראל פרק כ).

המהר"ל כתב שאם אדם לא קיים מצות עשה בגלל שהוא פטור, אין עליו תביעה בשמים, אבל הוא לא נמצא באותה דרגה רוחנית כמו מי שקיים את המצווה.

וכן כתב הרמב"ם בהלכות מלכים (פרק ה):

אסור לצאת מארץ ישראל לחוץ לארץ לעולם אלא ללמוד תורה, או לישא אישה, או להציל מן הגויים, ויחזור לארץ ישראל... ואף על פי שמותר לצאת אינה מידת חסידות.

כלומר אפילו אם אדם יורד מהארץ לחוץ לארץ בגלל סיבה מוצדקת, בכל זאת הוא לא נקרא חסיד, כי הוא מפסיד את מצות יישוב ארץ ישראל.

לכן מובן מדוע הטמאים רצו להקריב קורבן פסח למרות שהם היו פטורים, כי הם רצו שתהיה להם את מעלת שכר המצווה של מקריבי קורבן פסח.

בגלל רצונם של הטמאים לקיים בשלמות את כל המצוות הם זכו בזכות מיוחדת.

פירש רש"י בשם הסיפרי:

ראויה הייתה פרשת פסח שני להיאמר על ידי משה כשאר כל התורה כולה, אלא שזכו אלה הטמאים שהפרשה תאמר על ידיהם, שמגלגלים זכות על ידי זכאי.

מדין פסח שני אפשר ללמוד שתמיד ניתנת לאדם אפשרות נוספת לתקן את מה שהפסיד.

ועל כך אמר רבי נחמן מברסלב:

”אין שום ייאוש בעולם כלל”. אפילו אם אנחנו לא מושלמים במעשינו, עדיין יש תקווה, ותמיד ניתנת הזדמנות נוספת לתקן את מה שהחסרנו.

מתוך כך שהקב"ה נענה לטענתם של הטמאים: למה נפסיד, ונתן להם את פסח שני, למד האדמו"ר ר' שלמה הכהן מרדומסק שאם גם אנחנו נעמוד ונטען כלפי שמים: עד מתי נפסיד מלקיים את כל המצוות הנוהגות בזמן שבית המקדש קיים, יענה הקב"ה לבקשתנו ונזכה בקרוב לבניין בית המקדש ולגאולת ישראל השלמה.